

Sygn. akt IV KK 67/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski

SSA del. do SN Barbara du Château (sprawozdawca)

Protokolant Dorota Szczerbiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy
w sprawie A. Ż.

skazanego z art. 209 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 czerwca 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 7 sierpnia 2012 r. utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 31 października 2011 r.

**I. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym;**

**II. zarządza zwrot uiszczonej przez skazanego opłaty od
kasacji w kwocie 450 (czteryście pięćdziesiąt) zł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z 31 października 2011 r. w sprawie ... 886/11 A. Ż. został uznany za winnego popełnienia występku z art. 209 § 1 k.k. i za to skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Od opisanego wyżej wyroku osobistą apelację wywiódł A. Ż. Podnosząc zarzut obrazy art. 596 k.p.k. domagał się stosownej reakcji Sądu odwoławczego.

Po rozpoznaniu przedmiotowej apelacji Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 7 sierpnia 2012 r. w sprawie ... 276/12 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając tę skargę za oczywiście bezzasadną.

W kasacji wywiezionej przez obrońcę A. Ż. od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. podniesiono następujące zarzuty:

1. określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. bezwzględną przyczynę odwoławczą, polegającą na niedostrzeżeniu przez Sądy obu instancji występowania w sprawie okoliczności wyłączającej ściganie, skutkującej, stosownie do treści art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., umorzeniem postępowania, a mianowicie braku zgody, w rozumieniu art. 607e § 1 w zw. z art. 607e § 3 pkt 1, 6, 7 i 8 k.p.k., zarówno osoby przekazywanej, jak i państwa wykonania europejskiego nakazu aresztowania (organów sądowych Wielkiej Brytanii) na przekazanie i ściganie A. Ż. przez polskie organy wymiaru sprawiedliwości w odniesieniu do będącego przedmiotem tej sprawy przestępstwa niealimentacji;
2. rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest:
  - art. 607e § 1 w zw. z art. 607e § 3 pkt 1, 6, 7 i 8 k.p.k., poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, czego efektem było niesłuszne ściganie i skazanie A. Ż. za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k., pomimo braku zgody państwa wykonującego ENA, jak i osoby przekazywanej;
  - art. 335 w zw. z art. 607e § 3 pkt 6 i 7 k.p.k., poprzez niesłuszne uznanie, że zgoda oskarżonego na dobrowolne poddanie się karze jest równoznaczna ze zgodą osoby przekazywanej na ściganie za

przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę przekazania na mocy ENA;

- art. 437 § 1 k.p.k., poprzez nieuzasadnione utrzymanie w mocy wyroku Sądu I instancji, podczas gdy, wobec zachodzących rażących uchybień, należało tenże wyrok uchylić i umorzyć postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie powyższego wyroku i umorzenie postępowania w tym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje: kasacja jest zasadna, przy czym orzeczeniem następczym Sądu kasacyjnego nie mogło być postulowane w skardze umorzenie postępowania w oparciu o treść art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.

Skarżący podnosząc w zarzucie z pkt 1 kasacji wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., przede wszystkim wskazuje na brak zgody państwa wykonania europejskiego nakazu aresztowania (organów sądowych Wielkiej Brytanii) na przekazanie i ściganie A. Ż. w odniesieniu do występku niealimentacji, będącego przedmiotem niniejszej sprawy. Wywodzi, bazując na dołączonych do kasacji fotokopiach dokumentów (wraz z ich tłumaczeniem na język polski), to jest notatce z wpisu do rejestru Sądu Grodzkiego City of W. (rejestr z 27 lipca 2011 r., data wydruku 04.10.2012 r.), oraz piśmie reprezentującego A. Ż. w postępowaniu ekstradycyjnym pełnomocnika procesowego przed Sądem Magistrackim Miasta W., że skazany nie mógł zostać pociągnięty do odpowiedzialności karnej za występki z art. 209 § 1 k.k. W jego ocenie stała temu na przeszkodzie negatywna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 607e § 1 k.p.k., wynikająca z zasady specjalności, zgodnie z którą osoby przekazanej w wyniku wykonania ENA nie można ścigać za przestępstwo, które nie stanowiło podstawy przekazania. Zdaniem obrońcy treść dołączonych do kasacji dokumentów jednoznacznie wskazuje na to, że władze brytyjskie wyraźnie zastrzegły, iż przekazanie skazanego następuje wyłącznie do odbycia kary orzeczonej za przestępstwo z art. 282 k.k.

Z analizy akt sprawy wynika, że A. Ż. został przekazany do Polski z terytorium Wielkiej Brytanii w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania, wydanego przez Sąd Okręgowy w K. w dniu 29 września 2008 r. Podstawą jego wydania była potrzeba realizacji postanowienia Sądu Rejonowego w B. z 5 marca 2008 r. o zastosowaniu wobec A. Ż. tymczasowego aresztowania, celem przeprowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego o czyn z art. 209 § 1 k.k. oraz wykonania kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z 18 listopada 2005 r. za występki z art. 282 k.k. (vide k. 57 – 62 akt wykonawczych Sądu Okręgowego w K. - ... 157/04). Potwierdzenie przekazania A. Ż., wystawione przez International Department/Fugitive/Unit/Serious Organised Crime Agency w L., wskazuje jedynie na okoliczność, że podstawę tej decyzji stanowił omawiany europejski nakaz aresztowania, niemniej nie określa w sposób jednoznaczny, czy owo przekazanie odnosiło się do obu wskazanych we wniosku przestępstw (vide k. 144-148 w/w akt). Znalazła się tam wprawdzie adnotacja o przesłaniu w załączeniu dokumentów sądowych, niemniej nie zostały one dołączone do akt sprawy.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzi, że Sąd Okręgowy w K. negując byt naruszenia zasady specjalności określonej w art. 607e § 1 k.p.k. odwołał się do argumentu, że skoro przedmiotowy ENA obejmował między innymi ściganie za występki niealimentacji i na podstawie tego nakazu nastąpiło przekazanie skazanego władzom polskim, to jest oczywiste, że owo przekazanie odnosiło się także do tego czynu. Tymczasem treść dołączonych do kasacji dokumentów podaje w wątpliwość tę okoliczność, to jest czy faktycznie podstawę przekazania A. Ż. Polsce przez Wielką Brytanię, stanowił także czyn z art. 209 k.k., a zatem, czy warunek określony w art. 607e § 1 k.p.k., w postaci zgody państwa wydającego na ściganie skazanego za omawiane przestępstwo został, w realiach rozpoznawanej sprawy, spełniony. Zwłaszcza w optyce notatki z wpisu do rejestru Sądu Grodzkiego City of W. kwestia braku owej zgody wydaje się być wielce prawdopodobna, jako że zawarto w niej stwierdzenie o następującej treści: „zasądzono, iż w odniesieniu do wykroczenia polegającego na

niepłaceniu alimentów na dziecko, pozwany zostaje zwolniony.” Okoliczność ta znajduje potwierdzenie w piśmie pełnomocnika procesowego A. Ż., reprezentującego skazanego przed sądem brytyjskim, w którym wspomina się, że podstawą ekstradycji jest sprawa porwania „a część oskarżenia dotycząca zalegania z alimentami została odrzucona”. Zważywszy na postać omawianych dokumentów – fotokopie, brak oryginałów – nie jest aktualnie możliwe kategoryczne wnioskowanie co do tej kwestii, w tym zwłaszcza w sposób postulowany przez skarżącego, niezbędna jest bowiem ich weryfikacja, poprzez uzyskanie od władz brytyjskich jednoznacznego stanowiska co do zakresu przekazania A. Ż. władzom polskim. Dopiero po uzyskaniu stosownych dokumentów będzie możliwa definitywna ocena, czy faktycznie występki z art. 209 k.k. nie stanowiły podstawy przekazania a tym samym czy w realiach rozpoznawanej sprawy wystąpiła negatywna przesłanka procesowa o jakiej mowa w art. 17 § 1 pkt 11 w zw. z art. 607e § 1 k.p.k., wskazana w podstawie prawnej zarzutu podniesionego w pkt 1 kasacji obrońcy skazanego.

Z tego powodu wniosek zawarty w kasacji o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz w konsekwencji wyroku Sądu Rejonowego w B. i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. należało uznać za przedwczesny. Konieczne jest bowiem ponowne rozpoznanie niniejszej sprawy przez Sąd Okręgowy w K. w postępowaniu odwoławczym, gdzie, bacząc na treść apelacji wniesionej przez A. Ż., która zasadza się właśnie na eksponowaniu braku zgody państwa przekazującego na ściganie go za występki z art. 209 § 1 k.k., stwierdzone wątpliwości zostaną usunięte.

Ponieważ już rozpoznanie zarzutu podniesionego w pkt 1 kasacji, w omówionym wyżej zakresie, jest wystarczające do wydania orzeczenia przez Sąd Najwyższy, odnośnie do pozostałych, w zaistniałej sytuacji, stało się bezprzedmiotowe (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Kierując się przedstawionymi racjami Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o zwrocie opłaty od kasacji uzasadnia treść art. 527 § 4 k.p.k.

